

ACCIO

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ

Carrer d'en Prim, 87

PREUS

Número solt. 0'15 ptes.

Trimestre . . . 2'00 »

A fora 2'50 »

No s'admeten originals sense signatura. — De tots els originals en són únicament responsables llurs autors

SETMANARI DE POLÍTICA ART I LITERATVRA

Any II (segona època)

Granollers, 8 de Novembre de 1931

Número 17

Des de «Acció Republicana» a «La Unió Socialista de Catalunya» passant per l'Esquerra

Aquesta és la trajectòria que segons rumors no poden perdonar-me, els meus companys de l'Esquerra de la nostra ciutat.

Cal tenir en compte, cars amics, que aquesta trajectòria és seguida solament a Granollers, i iniciada en uns moments en els quals l'actuació es feia necessària per a senyalar una política ideològica que Granollers no ha conegut mai.

Comprenc molt bé que s'hagi llançat aquesta insídia contra la meua humil actuació política; el què no puc comprendre, és com s'ha aprofitat el moviment d'aquesta evolució meua, ja que alguns companys meus han seguit aquesta mateixa trajectòria. Recordeu sinó, un manifest llançat al carrer el 7 de Maig de 1930. Sots l'epígraf de «Les Esquerres granollerines, a l'opinió», signaven allavors amb jo per «Acció Republicana» estimables companys que avui són directors de l'Esquerra a la nostra ciutat, i alguns d'altres que malgrat i militar de fet en el partit dels cent mil vots, en esperit estan enquadrats al B. O. C.

Mai se m'hauria ocorregut fer-los-hi el més lleu retret d'aquesta trajectòria, altament comprensible en uns moments de completa inestabilitat política. Mes no han opinat pas com jo. Això, però, no em farà pas defallir en la meua empresa.

He dit més amunt, evolució meua; això m'obliga per els que estiguin al marge de l'afer, a una declaració: Tant jo com els meus companys deixarem de pertanyer a «Acció Republicana», el Desembre de l'any darrer. Recordeu l'actuació altament equívoca del allavors jefe del partit, senyor Rovira Virgili: mentres ell a Horta, ben tranquil, continuava redactant el seu diari, cinc dels seus homes a Granollers eren follament perseguits i dos d'ells empresonats, mentres a Barcelona era rebuda la notícia, que vaig portar-la jo mateix de la manera que vaig poguer, amb la major indiferència i tranquil·litat.

Tot seguit s'inicien els treballs de la constitució de l'Esquerra; jo, com tots, hi fem el què podem; en un moment soc delegat per Unió Republicana prop de l'Assamblea Constituent de l'Esquerra, oferiment que no accepto, perquè considero vergonyós anar a representar una entitat on encara avui s'escriuen les convocatòries i els estatuts en castellà, i on l'única finalitat seva és sortir a fer una costellada cada any. L'excusa fou que com element d'Estat Català no podia acceptar-ho sense l'autorització del partit; per uns minuts hauria estat d'un altre partit si altrament no m'hagués considerat sempre ciutadà d'un futur Estat Català.

No faré un historial dels esdeveniments fins a la proclamació de la República Catalana i Espanyola després, ja que em faria massa extens, i per altra part és part integrant d'un llibre en preparació.

Crec era un moment oportú de fer vibrar el poble de Catalunya, i per això vaig donar una colla de conferències i mitings a favor de l'Esquerra, fins que vingué l'esclat sentimental del poble, que feu possible el triomf de tots els homes que s'abrigaven sota la capa protectora del venerable Macià.

L'incompliment en la seva integritat del pacte de Sant Sebastià, feu possible una colla de vergonyoses concessions més tard amb l'Estatut.

La meua missió havia finit, i amb una lletra data del 6 de Juliol darrer, presentava la meua dimissió de l'Esquerra i del càrrec que els meus companys m'havien conferit.

Fins ací justifico dues fases de la meua vida política. Els meus estudis sobre els moviments socials més importants del món, i una visió (modèstia apart) bastant clara de la nostra situació actual, em permeten manifestar-me en aquest moment d'alta responsabilitat, d'una manera també completament responsable.

Jo no desafiaré mai a Déu des de un escenari, jo no podré prometre mai ço que sé que no puc donar i que per altra part el poble no està preparat per a rebre. Una noció exacta de la responsabilitat del moment, m'ho priva.

Jo, malgrat tots i contra tots, companys meus, faré consciències socialistes, i després, quan el poble tingui una petita noció del seu destí serà l'hora de preconitzar-li la revolució immediata.

La meua evolució política, fruit de un estudi continuat, respon al pla trasat per un mestre d'escola: primer al cartell, després al primer llibre, fins a arribar al manuscrit gros, que en aquest cas serà l'últim pas vers les reivindicacions socials, i això per damunt de totes les insídies que us pugueu imaginar. Per això no us estranyi que dintre un any em trobi en un altre ascendent pla polític. Recordeu que us vaig escriure que «sempre em trobareu a les avançades polítiques i socials.»

Malgrat això no puc capir com us estranya la meua evolució, quan molts homes com Macià, Aiguader, Domingo, en un pla molt més elevat i amb molta més responsabilitat, han manifestat el seu pensament sota diverses denominacions.

Com que no puc creure en la vostra candidesa de desconèixer aquest fet natural en un país el qual s'està estructurant políticament, tinc de creure en la mala fe de l'insídia. Per això us dic que lamentaria poguessiu senyalar-me un pas evolutiu per arrivisme. Recordeu que vaig considerar la meua feina finida a l'Esquerra en el precís moment en que m'anaveu a fer secretari general del districte de Granollers, però avui mes que totes aquestes ostentacions, m'interessa seguir pas a pas al poble en totes les seves fases evolutives vers la seva lliberació definitiva.

DOMÈNEC COLOMER

La setmana entrant: «Evolucions arrivistes i evolucions ideològiques».